

Pentru cunoasterea adevarului Declaratia Miscarii Legionare -1990-

I. REVOLUTIA NATIONALA

Miscarea Legionara saluta cu nemarginita bucurie avantul eroic al tineretului de la 22 Decembrie 1989, care, prin sangele varsat si miile de cazuti in toata tara, a dezlantuit Marea Revolutie Nationala, provocand prabusirea odioasei dictaturi a lui Ceausescu.

Miscarea Legionara considera justa si oportuna procedura de justitie sumara, aplicata sangerosului tiran. Fara aceasta executie de tip revolutionar, poporul roman ar fi platit cu alte mii de morti actul resurectiei nationale. Cei ce condamna tribunalul exceptional, fie din exil fie din cercurile democratiilor occidentale, nu tin seama de prioritatile acestei razvratiri populare, care reclamau masuri energice si imediate pentru a asigura izbanda finala a revolutiei. Unde au fost acesti aparatori ai drepturilor omului cand Ceausescu ucidea mii de oameni fara judecata? Aceasta atitudine se cheama ipocrizie si fariseism si nu respect fata de sacrosanctele drepturi umane.

II. MISCAREA LEGIONARA SI NOUL STAT DEMOCRATIC

Abia inscaunat la putere, actualul regim al presedintelui Iliescu a semnat un decret prin care acorda libertate de organizare si propaganda tuturor partidelor, afara de "legionari", pe care ii considera "fascisti" si "extremisti". Protestam cu cea mai mare energie contra acestei masuri nedrepte, care descalifica pe autorii ei.

Pentru a demonstra cat sunt de certati cu adevarul reprezentantii actualului guvern, trecandu-ne in categoria "fascismului", citam pe un renumit scriitor german, Walter Hagen, care s-a ocupat de problema miscarilor nationaliste din Europa intre cele doua razboaie:

"Garda de Fier sau Legiunea a aparut la sfarsitul anului 1920, la Universitatea din Iasi: o grupa de studenti romani s-au strans in aceasta organizatie, sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu. De obicei, Garda de Fier e trecuta in randul Fascismului si al National-Socialismului. Dar ea nu a fost o imitatie a acestor doua miscari; ea a crescut din radacinile ei proprii. Cu numeroasele copii ale fascismului si national-socialismului din alte tari, nu are nici cea mai mica atingere. Nu poate fi comparata cu aparitiile contemporane din Italia si Germania. Categoriile politice din mijlocul si apusul Europei nu se potrivesc ei. Ea n-a fost totalitara ci autoritara, ceea ce e cu totul altceva. Ea n-a fost agresiv-nationalista ci conservativ-nationala, chiar si in sens cultural; n-a fost de extrema dreapta, in sensul unei reactiuni politice, ci adoptand o postura social-reformatoare; ea nu s-a sprijinit ca fascismul si national-socialismul pe mica burghezie, pe functionari si alte categorii inrudite, iesite din primul razboi mondial, ci, in primul rand, pe poporul roman de tarani, pe tanara inteligenta si pe studentimea de la scolile inalte.

Inainte de toate, se deosebea de miscarile conducatoare de stat din Italia si Germania printr-o religiozitate crestina, care mergea pana la misticism. Codreanu a avut mai mult atitudinea unui profet decat a unui sef de partid si a fost slavit de partizanii lui aproape ca un sfant. De asemenea, "Führerprinzip" n-a fost in Garda de Fier o dogma intepenita: deciziile nu plecau numai de la Codreanu, ci de la un colegiu, un "Forum", format din comandanti legionari verificati." (Walter Hagen, Die Geheime Front, pp.277-278)

Am reprodus in intregime acest pasaj, pentru ca autorul cartii, strain de neamul nostru, a intuit cu o rara intelegere esenta constitutiva a Miscarii Legionare, inzeestrata cu coordonate proprii de creatie, independente de fascism si national-socialism.

Punerea la index a Miscarii Legionare de catre actualii guvernanti, demonstreaza nu numai lipsa unor cunostinte elementare de istorie nationala, dar si o periculoasa alunecare spre sloganele si directivele de propaganda mostenite de la fostul regim ceausist. Generatiile ce-au crescut in aceasta perioada intunecata de opresiune si crima n-au auzit de pe bancile scolilor si din presa zilnica altceva despre Garda de Fier decat cele mai odioase acuzatii, intre care nu au lipsit invinuirile de "fascism" si "national-socialism", sau contopite amandoua in expresia "nazi-fascism". In aceasta privinta, actualul regim nu face decat sa-si insuseasca o tema si un stil de propaganda tipice regimului defunct.

Lipsa de omenie si corectitudine a guvernului instalat la carma tarii, dupa Marea Revolutie din Decembrie, ni se pare cu atat mai flagranta cu cat aceasta loveste tocmai in generatia care a adus cele mai mari sacrificii in miscarea de rezistenta contra opresiunii fostului regim. Inchisorile, lagarele si alte locuri de teroare depun marturie pentru miile de vietii tinere care s-au jertfit acolo si care, in proportie majoritara, au apartinut Legiunii.

Nu se poate spune: am doborat pe tiran si, in acelasi timp. ostracizam generatia care a rezistat asaltului mortal al calailor regimului.

Dar mai este o chestiune care priveste structura actualului regim, ce se pretinde democratic. Daca s-a revenit in tara noastra la sistemul democratic de guvernare, cum afirma forurile superioare, atunci nu guvernului, nu regimului, ci poporului ii revine dreptul si datoria sa hotarasca cine e si cine nu e democrat. Poporul poate sa aiba o alta parere si o alta viziune asupra partidului legionar, refuzand discriminarea lui politica. In caz de alegeri, poporul poate a-i refuza votul, dar tot asa de bine poate sa-i acorde increderea, trimitand in Parlament pe candidatii lui. In Apus, in mai toate tarile exista partide de dreapta care participa la alegeri si sunt acceptate de celelalte formatiuni politice. Sau e democratie si atunci regimul nu poate refuza Miscarii dreptul de a participa la alegeri sau nu e democratie, ci doar o dictatura camuflata de circumstanta in haine democratice, si atunci intelegem prea bine procedura de excludere, ca fiind un alter-ego al vechiului regim.

III. MISCAREA LEGIONARA SI TERORISMUL

Adversarii nostri, care sunt atat de respectuosi fata de ideea de libertate si democratie incat nu ne acorda nici cel putin dreptul de a ne apara, confiscand toata literatura legionara, mai au in rezerva o tema de agitatie contra noastra, de care se servesc destul de des in dezbaterile publice, pentru a justifica atitudinea lor ostila fata de noi. Vorbesc mereu de terorismul Garzii de Fier si citeaza exemple de asasinat ce le-am fi savarsit.

Dar adversarii nostri nu spun lucrurile decat pe jumătate. Niciodata nu pomenesc si nu comenteaza "antecedentele" acestor "crime" legionare, cauzele care au determinat pe unii legionari, impinsi la exasperare, sa-si faca singuri dreptate. Ne permitem sa prezentam noi dosarul acestor asa-zise "crime legionare", aratand ca ele au fost precedate de un lant de ilegalitati, abuzuri si crime din partea autoritatilor statului, adica tocmai din partea acelor care aveau misiunea sa vegheze la apararea drepturilor si libertatilor cetatenesti.

Cu cata satisfactie pomenesc preopinentii nostri mai intai cazul Manciu, fostul prefect de politie de la Iasi, care a cazut lovit de gloante, intr-o confruntare publica cu Corneliu Zelea Codreanu. Faptele au fost consemnate si trebuie citita cartea Capitanului "Pentru Legionari", unde se explica originile acestui gest. Acest prefect de politie a fost trimis de guvern la Iasi, ca prin actiunea lui "energica" sa distruga miscarea nationalista din capitala Moldovei. Manciu s-a pus cu nadejde pe treaba: batai, arestari, schingiuri care au ingrozit populatia, erau la ordinea zilei. El insusi, Corneliu Codreanu, era pe punctul sa cada victima maltratarilor

acestui prefect. Lovitura ce a pornit din pistolul lui a fost un gest de legitima aparare, cand acest individ, insetat de sange, s-a repezit la el, cu comisarii din jurul lui, in cursul unei judecati la o instanta din Iasi, pentru a-l invata minte sa nu mai agite spiritele studentimii.

Si iarasi adversarii nostri cu cea mai mare satisfactie scot din cartoteca incriminarilor lor cazul Duca. Dar ei nu amintesc decat de Duca cazut pe peronul garii Sinaia, sub gloantele celor trei legionari. Dar uita sau se feresc sa pomeneasca ce-a facut Duca inainte, neomeniile lui, abuzurile lui si crimele lui: dizolvarea Garzii de Fier la 10 Decembrie 1933, calcand Constitutia in vigoare, arestarea a 10.000 de legionari in toata tara, pentru a-si asigura succesul in alegeri, arestari savarsite fara mandat de arestare, scoaterea din functiune a justitiei si apoi asasinarea unor tineri care nu aveau alta vina decat ca faceau propaganda electorala in alegeri si lipeau afise pe strazi. Aceste antecedente criminale se trec sub tacere, ignorandu-se faradelegile lui Duca. Ei nu pomenesc decat de actul de la Sinaia, cand cei trei tineri legionari, exasperati de ilegalitatile lui Duca, s-au hotarat sa-si faca singuri dreptate.

Apoi scot ca argument al terorismului legionar cazul Stelescu. Dar iarasi trec direct la fapt, fara a se intreba de ce a fost ucis Stelescu de un grup de camarazi de-ai lui. Acest tanar, care la varsta de 25 de ani a ajuns deputat ales pe listele Miscarii, s-a asociat cu inamicii Legiunii pentru a-l rapune pe Seful si binefacatorul lui, Corneliu Zelea Codreanu. Mai intai s-a gandit la otrava si apoi a recurs la revolver. Aceste "amanunte", petrecute anterior, se trec cu vederea. Nu se pomenesc in rechizitoriile ce ni se fac noua. Stelescu a fost un tradator de cea mai odioasa speta, care s-a angajat fata de puterile oculte de la Palat sa lichideze pe Corneliu Zelea Codreanu.

Continuand cu acest lant de "crime" ce se atribuie Miscarii, se trambiteaza uciderea "marelui barbat de stat", Armand Calinescu, de catre o echipa de legionari, in 21 Septembrie 1939. Dar aceasta acuzatie sufera de aceeasi mutilare, caci se trec sub tacere crimele lui Armand Calinescu, care a organizat asasinarea lui Corneliu Codreanu, a Nicadorilor si a Decemvirilor, in noaptea de 29/30 Noiembrie 1938, dupa cunoscuta metoda cu streangul la gat. Aceasta nu e o crima, dupa conceptia dusmanilor nostri, ci un fapt normal, realizat din "ratiuni de stat". Victimele nu au fost decat un pumn de straluciti reprezentanti ai generatiei lor. Iata cum se falsifica repertoriul istoriei.

Si apoi alte bocete, alte lacrimi induiosatoare pe tragicul sfarsit al celor ucisi la Jilava. 64 de "demnitari ai Statului Roman" si-au pierdut viata in actul de razbunare savarsit in cazematele Jilavei, in timpul lucrarilor de deshumare a osemintelor Capitanului, in noaptea de 26/27 noiembrie 1940. Acesti farisei plang pe cei 64 de "demnitari", dar nu si pe victimele lor. Nu spun o vorba ca cei ce si-au pierdut viata la Jilava, sunt responsabili de uciderea a sute de legionari pe intreg cuprinsul tarii. Fapta lor se iarta, se trece cu vederea, caci n-au facut altceva decat sa apere "ordinea in stat", in timp ce cei ce au cazut sub gloantele jandarmilor si politistilor, au fost elemente "turbulente" ale societatii romanesti.

Iata cum terorismul de stat e proclamat drept act legal si legitim, daca se exercita contra legionarilor, chiar daca se calca in picioare toate legile justitiei, in timp ce victimele acestor represalii sangeroase, cand incearca sa-si faca singuri dreptate -dreptate ce nu o pot obtine de la guvernele legale- atunci sunt niste teroristi de cea mai feroasa speta, care merita sa fie infierati din generatie in generatie.

Dar cazul Iorga-Madgearu? Aceasta faradelege intrece toate crimele savarsite de legionari. acoperindu-i de oprobiul istoriei. Marele savant Nicolae Iorga, marele istoric de renume mondial Nicolae Iorga, marele indrumator al atator generatii de studenti, a fost ucis in modul cel mai barbar, de o echipa de legionari. E o culme a salbaticiei, a dezlantuirii instinctelor bestiale ale acestor tineri indoctrinati numai sa asasineze.

Ca de obicei, se uita, se ignora suveran antecedentele lui Iorga. Se evoca numai figura marelui carturar si se trec cu vederea pacatele lui politice.

Odata cu instaurarea dictaturii Regelui Carol, profesorul Iorga a devenit un dusman implacabil al lui Corneliu Codreanu, atacandu-l zi de zi in gazeta lui Neamul Romanesc, in modul cel mai josnic. Nemaiputand suporta atata miselie, Corneliu Codreanu i-a raspuns cu celebra lui scrisoare, in care il acuza de cele mai mari infamii si nedreptati. "De acum si pana voi muri", scria Capitanul, "te voi privi asa cum meriti" (adica un om fara onoare si fara caracter).

Ca raspuns la aceasta scrisoare, Nicolae Iorga se preteaza la sfatul primit de la Palat si cere darea in judecata a lui Corneliu Codreanu, pentru insulta adusa unui inalt functionar al statului (Iorga era Consilier Regal). De aici s-a inceput apoi toata tesatura complotului care a dus la arestarea Capitanului, condamnarea lui la 10 ani si apoi la asasinarea lui in noaptea de 29/30 Noiembrie 1938.

Nicolae Iorga nu era asa de nevinovat. Impreuna cu Armand Calinescu si Elena Lupescu au fost autorii principali ai judecarii si apoi trimiterii la moarte a lui Corneliu Codreanu.

Aceste antecedente se ignora. Nu se evoca de catre adversarii Legiunii decat impuscarea lui Iorga si nu ce-a facut Iorga inainte, campania odioasa ce a dus-o la adapostul cenzurii.

In interviul publicat sub titlul "Cazul Iorga-Madgearu", in 1960, dl. Horia Sima explica amanuntit si cu claritate toate eforturile ce le-a facut pentru a-l salva pe Iorga. El n-a fost trecut pe lista celor ce trebuiau sa fie arestati si deferiti justitiei. S-a bucurat de libertate completa, pana cand au inceput lucrarile de deshumare de la Jilava. Atunci un grup de tineri legionari, functionari la Cooperatie, fara sa intrebe pe nimeni, s-au decis sa razbune pe Capitan, ucigand pe acela care, dupa opinia lor, reprezenta unul din varfurile conspiratiei. Dandu-si seama de nenorocirea ce va urma, dl. Sima a alergat o noapte intreaga pe Valea Prahovei, pentru a-l salva, nu pentru ca era nevinovat, ci pentru ca uciderea lui ar fi creat imense prejudicii politice Miscarii. N-a reusit. Echipa Boeru savarsise atentatul inainte de a fi putut interveni. A doua zi nu mai era nimic de facut. Iorga fusese gasit mort, pe teritoriul comunei Strejnic, ucis de echipa Boeru. In aceleasi imprejurari si-a gasit moartea si Virgil Madgearu, un om mai putin vinovat, desi apartinea si el mafiei Palatului.

Uciderea lui Iorga a fost o nenorocire pentru Miscare, caci a oferit lui Antonescu, anturajului sau si adversarilor nostri o piesa de agitatie oportuna, tocmai in perioada cand tensiunea in cadrul guvernului crescuse la maximum, dupa deshumarea de la Jilava. Pentru cunoasterea amanuntelor acestui act nenorocit, indrumam pe lectori la citirea brosurii "Cazul Iorga-Madgearu".

IV. REBELIUNEA DIN IANUARIE 1941 SI EVREII

Un capitol pe care il cultiva si difuzeaza cu predilectie cercurile evreiesti din tara, din Israel si din America, este asa-zisa rebeliune legionara, petrecuta in Ianuarie 1941, la Bucuresti si alte orase.

Mai intai trebuie sa precizam caracterul acestor tulburari si exacta lor denumire. pentru a putea trage concluziile cuvenite.

Intre 21-23 Ianuarie 1941, n-a existat o rebeliune legionara, ci o lovitura de stat a Generalului Antonescu. Ca si in alte imprejurari asemanatoare, acuzatorii nostri refuza sa ia act de antecedentele acestei rebeliuni si se cantoneaza exclusiv asupra consecintelor loviturii de stat.

Inainte de a se desfasura asa-zisa rebeliune, Conducatorul Statului, calcand legea fundamentala a tarii aflata pe atunci in vigoare si concentrata in formula Statului National-Legionar, a destituit pe ministrul de interne, Generalul Petrovicescu si a trimis armata sa ocupe institutiile statului, aflate pe atunci in posesiunea legala a legionarilor: prefecturi, chesturi, primarii. Cei eliminati prin forta baionetelor nu au fost substituiti prin alti functionari, numiti prin decrete, care sa fi aparut in Monitorul Oficial, ci s-a intreprins o razie

militara pe intreg cuprinsul tarii, cu scopul de a indeparta pe vechii functionari si a lua in posesiune localurile publice de catre ofiteri si detasamente militare. Acest procedeu, in orice limbaj din lume si manual de istorie, se cheama lovitura de stat.

Este adevarat ca in anumite arii ale tarii, organizatiile legionare au reactionat la aceste acte abuzive, ilegale si anticonstitutionale, rezistand cu ajutorul maselor populare la atacul militarilor si la incercarea lor de a patrunde in institutiile publice. Acesti legionari nu faceau altceva decat sa apere institutiile publice ce li s-au incredintat pe baza de numiri legale de niste intrusi care n-aveau alta justificare decat intrebuintarea fortei. Nu erau ei "rebelii", cum au fost porecliti mai tarziu, ci autorul dezordinilor era Generalul Antonescu, care nerespectand actul constitutional fundamental, a dat ordin militarilor sa se substituie detinatorilor legali ai puterii. Antonescu era "rebel", iar asa-zisii rebeli nu erau de fapt decat aparatorii ordinii si legalitatii statului.

In cursul zilelor de 21-23 Ianuarie 1941, a suferit si populatia evreiasca din Capitala acte de teroare: spargeri de pravalii, incendii si chiar pierderi de vietii omenesti. Cum era de asteptat, cercurile evreiesti au acuzat pe legionari de aceste asasinat, caci daca rebeliunea a fost legionara, cum o califica evreii si alti adversari, atunci si autorii acestor crime nu puteau fi decat tot legionarii.

Cum rebeliunea n-a fost legionara, trebuie examinat acest capitol sub toate aspectele, pentru a descoperi adevarul.

Mai intai trebuie sa ne ocupam de numarul victimelor evreiesti dina ceste zile. In unele carti, chiar scrise de istorici seriosi, se vorbeste de 6-7000 de evrei ucisi in cursul asa-zisei rebeliuni. Cifra nu numai ca nu corespunde realitatii, dar e fantezista. De fapt nu au pierit intre 21-23 Ianuarie 1941 decat intre 120-140 de evrei, cum constata chiar izvoarele oficiale ale comunitatii evreiesti.

A doua problema ce trebuie lamurita este cui trebuie atribuita raspunderea acestor asasinat. N-a existat nici un ordin emanat de la conducerea legionara sau de la vreo autoritate legionara care sa fi impins pe membrii miscarii sau masele populare la uciderea evreilor. Nu se poate dovedi o participare directa si efectiva a Miscarii in aceste represalii contra populatiei evreiesti. Si pentru un motiv foarte simplu. Legionarii erau atunci pe baricade in institutiile publice, rezistand asaltului militar al lui Antonescu. In consecinta, trebuie presupus ca evreii cazuti in aceste zile au fost victime ale unor elemente periferice ale societatii, imposibil de controlat din cauza evenimentelor, cum se intampla in orice revolutie sau moment de anarhie, cand puterile statului sunt scoase din functiune.

A treia problema ce trebuie clarificata se refera la evreii insisi. Conducerea lor nu poate fi scutita de orice raspundere in aceste intamplari tragice. Este un fapt notoriu ca Comunitatea Evreilor din Romania, prin presedintele ei Filderman si alti reprezentanti ai ei, au participat activ la atatarea lui Antonescu si organizarea loviturii de stat contra regimului national-legionar. Evreii insisi recunosc si se lauda chiar cu intrigile lor la Presedintie, avand ca scop daramarea Statului National-Legionar, in cartea lor, publicata dupa razboi, in 1946, sub titlul Cartea Neagra

Si atunci o intrebare logica se impune: daca evreii au fost complici la lovitura de stat a lui Antonescu, impreuna cu serviciile secrete anglo-americane, era de presupus ca se puteau astepta la reactii populare care ar fi putut lovi si in securitatea propriilor lor conationali. Deci, conducatorii Comunitatii evreiesti si-au asumat raspunderea acestor "convulsii" care puteau sa se produca, cum recunosc ei insisi in cartea mai sus citata. Si atunci ei nu pot fi scutiti de raspunderea acestor pierderi de vietii omenesti, fiind si ei partasi la originea actelor care au provocat asa-zisa rebeliune.

V. MISCAREA LEGIONARA SI DEMOCRATIA

Prin 1955 a aparut brosură d-lui Horia Sima intitulată cu acest nume: Miscarea Legionară și democrația. Redăm din această brosură argumentele principale, cu scopul de a arăta că legionarii au fost adevărații apărători ai democrației și nu vechile partide politice. Vechea clasă politică a practicat permanent o politică dictatorială de cea mai odioasă speță, exclusiv cu scopul de a împiedica ajungerea la putere a miscării pe cai legale.

Miscarea Legionară nu se simte deloc stingherită de prezența altor partide și nu râvneste să le suprimă existența. Miscarea Legionară nu manifestă nici o rezerva că lupta politică să se poarte în văzul țării, iar rezultatele să se exprime prin mijlocirea votului. Miscarea Legionară nu urmărește să se substituie voinței naționale și nici să guverneze fără controlul maselor populare. Verdictul națiunii trebuie să decida carei grupări politice îi revine sarcina guvernării.

Și ca probă, cităm din declarațiile făcute de Corneliu Codreanu de la primii pași ai Miscării Legionare în viața publică: "Vom merge pe linia legilor țării, neprovocând, ocolind orice provocare, nerăspunzând la nici o provocare. Vom lupta cu tarie de neînving, dar numai în cadrul legalității."

La această atitudine cavalerască a Miscării Legionare, partidele care au guvernat țara, până la instaurarea dictaturii carliste, au răspuns cu torente de abuzuri și ilegalități. Iată ce spune Capitanul despre această perioadă: "Noi ne-am încadrat în cea mai perfectă ordine și legalitate. Pentru că să nu se poată spune nimic. Dar aceasta nu va avea nici o valoare. Lozincă guvernelor va fi: "Nu va putem distruge că ați calcat legile? Nu-i nimic. Le calcăm noi și va distrugem.""

Întreaga istorie a Legiunii în perioada "democratică" a guvernelor românești s-a desfășurat într-un permanent conflict cu puterile constituite ale statului. Nu pentru că noi am fi dorit sau am fi provocat acest conflict, ci pentru că vechile partide au abuzat de poziția și influența lor în stat, pentru a ne scoate în afara de lege, Miscarea a fost pusă permanent în alternativă de a înfrunța teroarea guvernamentală, organizată de partide, sau de a capitula.

În cartea Capitanului, Pentru Legionari, terorismul de stat patronat de partide, e înfățișat pe larg în mai multe episoade, tratate chiar de Seful Legiunii.

Pe scurt repetând, Miscarea Legionară a fost dizolvată arbitrar de trei ori consecutiv, în trei ani de-a rândul:

- în 1931, sub național-tărăniști, ministrul de interne fiind Ion Mihalache
- în 1932, sub guvernul Iorga-Argetoianu
- în 1933, sub guvernul Duca.

Tot în perioada Capitanului s-a mai întâmplat un fapt paradoxal. Între 1935-1937, Corneliu Codreanu devine un paladin al democrației. E unicul om politic ce apăra Constituția în vigoare și se opune oricărei încercări de a o subplanta cu dictatura Regelui. Ori de câte ori dușmanii Miscării reiau vechile acuzații contra Legiunii (lovitura de stat, răsturnarea ordinii publice), Corneliu Codreanu repeta poziția legalista a Miscării.

"Niciodată Miscarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la ideea de complot sau lovitură de stat."

"Lovitura de stat nu voim să dam. Prin esență însuși a concepției noastre, noi suntem contra acestui sistem, care însemnează o atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe când noi așteptăm biruința noastră de la desăvârșirea în sufletul națiunii a unui proces de desăvârșire omenească."

Și acum ajungem la cunoscuta scrisoare trimisă lui Vaida-Voevod, după ce Regele Carol a suprimat vechea Constituție, a dizolvat toate partidele politice și, printr-un plebiscit fraudulos, a octroyat o nouă Constituție, care acordă puteri depline Suveranului.

Aceasta scrisoare este la indemana oricui sa o citeasca in extenso in Circularile Capitanului. Reproducem cateva pasaje caracteristice, care dezvaluie conceptia politica a lui Corneliu Codreanu, loial legilor fundamentale ale tarii:

Domnule Ministru,

O natie nu e condamnata sa traiasca toata viata ei in aceleasi forme. Constitutia acestei tari prevede orice schimbare posibila, cu o singura conditie: respectarea normelor legale trasate de legea fundamentala a statului. Aceasta forma noua ridica o serie de probleme.

Dispret pentru poporul roman. Caracteristica noilor forme statale din lume nu sta in forma statului, pe cat sta in contributia natiunii la crearea acestor forme in stat. Nu are importanta mecanica statului, pe cat are in aceste schimbari vointa natiunii. Acea stare de inalta constiinta, acea stare de elan la care se poate ridica un neam chemat sa-si hotarasca propria soarta.

Ca roman ma simt ofensat si ma intreb:

Ce ati crezut D-voastra despre natia noastra, desconsiderand-o in modul acesta? La acest mare examen, la acest concurs care se da intre natiile lumii, unde se apreciaza nu forma si infatisarea exterioara a statului, ci capacitatea de constiinta si demnitate a natiunii.

D-voastra, prin actul de la 10-11 Februarie, ne-ati oprit pe noi romanii de a lua parte. Dandu-ne un regim nou si dictandu-ne o Constitutie alcatuita in cateva nopti, punand pe intreaga natiune pecetea de "incapabil" si "dobitoc".

Ma intreb inca odata: sa ne fi crezut D-voastra o turma de animale?

In toate aceste schimbari ale statului, apare, alaturi de ideea unei forme noi, ideea natiunii biruitoare, nu sclava sa poarte un jug ce i se pune. Natiunea ce voieste a lua parte la stabilirea soartei viitoare, daca voieste sa aiba o soarta, daca voieste sa se valideze ca natiune cu drept de respect printre celelalte natiuni ale lumii.

Sub regimul national-legionar, dl. Horia Sima de trei ori a propus lui Antonescu sa organizeze alegeri libere cu toate partidele. Dar vechile partide l-au sfatuit pe Antonescu sa nu accepte alegeri libere, temandu-se ca vor castiga legionarii. Toate partidele l-au sfatuit, dupa lovitura de stat din 21 Ianuarie 1941, sa nu recurga la alegeri, ci sa continue sa guverneze dictatorial, bucurandu-se de sprijinul lor.

Aceasta e adevarata istorie a Miscarii Legionare in relatiile ei cu conceptul democratic. In timp ce vechile partide s-au asociat atat cu dictatura carlista cat si cu cea antonesciana, pentru a impiedica ajungerea la putere a Miscarii Legionare pe cai legale, singuri noi am reprezentat si am aparat vointa natiunii.

VI. CAMPANIE IDEOLOGICA DE DIVERSIUNE

Pentru a-si justifica opozitia lor fata de regimul precedent, dupa glorioasa biruinta a revolutiei nationale din Decembrie 1989, guvernantii care au luat conducerea statului au inceput o intensa campanie ideologica, destinata sa separe regimul lui Ceausescu de comunism. Ei insisi comunisti si asociati multa vreme tiraniei sangvinare a acestuia, actualii guvernanti voiau sa arate opiniei publice, prin organele lor de presa, ca Ceausescu a fost mai mult un fel de Hitler, ca el trebuie pus mai degraba in categoria nazi-fascismului. In cadrul acestor idei deraiate, n-au uitat interpusii regimului nici Miscarea Legionara, declarand sententios ca "comunism sau legionarism tot aia e", ca daca ar reveni legionarii la putere, ar governa ca pe timpul lui Ceausescu. Ne-am "bucurat" asadar si de aceasta ultima apreciere.

Si acum sa punem lucrurile la punct. Ceausescu n-a luat ca model pe Hitler si n-a apartinut nazi-fascismului, ci a fost un subproduct al comunismului din Rusia. El insusi si-a facut ucenicia de guvernare in Rusia, inca de pe timpul lui Stalin, si apoi, bine instruit in scolile de la Moscova si Leningrad, a fost trimis sa-si exercite talentele inchizitoriale in Romania. S-a dezvoltat in umbra lui Gheorghiu-Dej, care i-a apreciat metoda energica de a

lichida clasele ostile si, prin actiunile intreprinse, si-a castigat drept de succesiune. Dupa moartea lui Gheorghiu-Dej, i-a revenit in mod natural mostenirea partidului, gratie atat talentelor demonstrate in oprimarea natiunii, cat si sprijinului permanent ce l-a obtinut de la stapanii de la Kremlin.

Ceausescu a fost un Stalin al Romaniei. Fara de Marx si Lenin n-ar fi existat bolsevismul in Rusia si fara de acestia nu s-ar fi impus la conducerea Uniunii Sovietice Stalin, iar Stalin este parintele politic si ideologic al lui Gheorghiu-Dej si Ceausescu.

Deci, aceasta e filiatia reala a dictatorului Ceausescu, si miile de crime ce le-a savarsit in Romania sunt produsul ideologiei distructive a comunismului. Este o incercare ridicola de a transforma pe Ceausescu intr-un fel de Hitler sau Mussolini al Romaniei. El este incarnarea celui mai feroce tip de comunism, acela pe care l-a instaurat si dezvoltat, pana la ultimele consecinte, Stalin. Modelul lui Ceausescu a fost Stalin, iar dupa moartea acestuia, Mao-Tse-Tung. Sunt lucruri bine cunoscute in istorie si suntem surprinsi ca se gasesc ziaristi, chiar in slujba regimului, care sa se preteze la astfel de interpretari fanteziste.

In ce priveste identificarea ce-o fac unii gazetari intre comunism si legionarism, este de o rara miselie. Oarea n-au aflat acestia ca inchisorile au fost pline de legionari in perioada Gheorghiu-Dej-Ceausescu? Si ca ei au fost mai crancen persecutati pana la exterminare?

Realitatea e ca povara luptei contra regimului comunist atat pe timpul lui Gheorghiu-Dej cat si sub Ceausescu, au purtat-o legionarii, in timp ce actualii oponenti, presupusi adversari ai regimului, au facut cariera sub Ceausescu. Aceste acuzatii nu sunt numai absurde si anormale, dar frizeaza elucubratiile si demonstreaza ca vechile metode ceausiste persista.

Miscarea Legionara a suferit enorm sub Ceausescu, nu numai fizic, nu numai prin miile de morti in inchisori, dar si prin campania de defaimare, dusa cu cea mai mare vehementa contra noastra, fara nici o limita si fara nici un scrupul.

Cand citam aceste aberatii, ne amintim de avalansa de carti si reviste ce-au aparut in perioada anterioara, orchestrate dintr-un loc invizibil, pentru a ruina si moralmente Miscarea, impiedicand sa patrunda adevarul in noile generatii.

VII. APARAREA STATULUI ROMAN

Am scris la momentul oportun in foile noastre ca datoria ca datoria principala a actualilor guvernanti este sa apere statul de orice deteriorare si sa-i asigure continuitatea politica, juridica si teritoriala. O revolutie nu se poate prelungi indefinit, caci ameninta edificiul statal. Daca protestele si violentele continua fara sa se tina seama de imperativul stabilitatii interne, atunci tara noastra risca sa intre intr-o faza de tulburari interminabile, de care vor profita vecinii nostri, pentru a o ocupa si imbucatai.

Din nefericire, nu s-a inteles acest imperativ elementar al politicii nationale ca, dupa revolutie, aceasta trebuie convertita intr-o noua intruchipare a vietii romanesti. De la o convulsione revolutionara, trebuie sa se faca tranzitia spre o noua forma de stat. Raspunderea revine in egala masura guvernului, cat si opozitiei. Opozitia oficiala, cea iesita din alegeri, cat si opozitia tineretului revolutionar, trebuie sa inteleaga ca transformarea unui stat nu se poate face de azi pe maine. Vechile structuri nu pot fi inlocuite batand din palme, pentru motivul ca nu exista cadre disponibile suficiente pentru a le inlocui.

Pe de alta parte, guvernul, care pare sa fi obtinut majoritate in alegeri, nu trebuie sa incerce a restaura vechiul regim, utilizand fatada democratiei. Nu merge ca pe de-o parte sa fluturi steagul democratiei, iar pe de alta parte sa impiedici desfasurarea normala a vietii publice. Guvernul actual trebuie sa-si respecte angajamentele luate fata de natiune, oferind oportunitati egale tuturor partidelor. Altminteri, poporul va crede ca actualii guvernanti ar voi sa perpetueze comunismul sub alt aspect, facand apel la vechile cadre si folosindu-se de ele ca aparat de teroare contra populatiei.

Cei implicati in acest proces de tranzitie de la dictatura la democratie trebuie sa-si asume raspunderile cuvenite, impiedicand ca lupta politica sa degereze intr-o confruntare perpetua, dictata de legile violentei.

VIII. MINORITATILE NATIONALE

Trebuie sa recunoastem ca in efortul facut de natiune de a scapa de demntul sangvinar Ceausescu au participat alaturi de tineretul roman, reprezentand natiunea majoritara, si combatanti din minoritatile nationale: maghiari, germani, evrei, ucrainieni si chiar din grupul celor ce se cheama actualmente romi.

Consideram ca aceasta infratire intre romani si minoritatile nationale in jurul steagului libertatilor democratice constituie un punct de plecare sanatos, pentru faurirea viitorului comun. acest moment nu trebuie sa se piarda in dispute sterile. Nu trebuie sa se revina la vechile animozitati, ci sangele varsat impreuna pe baricadele libertatii sa devina fermentul fecund al concordiei nationale.

Si atunci se impun doua atitudini: natiunea majoritara, adica romanii, sa acorde cu generozitate minoritatilor toate drepturile compatibile cu existenta statului roman, asigurandu-le in special libertatea de cult si de invatamant in limba materna si de dezvoltare culturala proprie. Dar, in acelasi timp, minoritatile nationale trebuie sa se angajeze in acelasi spirit generos de a respecta integritatea teritoriala a statului roman in actualele frontiere. Structura statului roman nu trebuie diminuata, alterata, slabita, invocand legaturi de sange cu conationalii lor din alte tari.

Respectand aceste premise, se poate ajunge la o convietuire armonica intre nationalitatile conlocuitoare, ceea ce maine, intr-o Europa Unita, va reprezenta un factor de apropiere si integrare intre toate statele nationale.

IX. VECHILE PARTIDE

In cor cu actualii guvernanti, si pentru a face pe placul anumitor cercuri internationale, s-au napustit asupra miscarii si vechile partide, reluand aceleasi acuzatii si infamii. Domnii Campeanu si Ratiu in special, pretendenti la Prededintia statului, s-au distins prin necuviinta acestor atacuri.

Acum, daca judecam eficacitatea lor in exil, a acestor lideri politici, constatam ca n-au facut nimic sau aproape nimic pentru cauza nationala. Rezultatele politicii sau propagandei lor in strainatate, nu s-au vazut in tara. Pana la Marea Revolutie din Decembrie, Ceausescu n-avea de ce sa se teama de acesti sefi improvizati ai exilului. Romania a fost eliberata de miile de tineri care au cazut pe baricade, si nu de interventiile sterile ale acestor sefi politici, care n-au avut nici o greutate specifica in lupta nationala din strainatate. Au aparut "post festum", pentru a trage foloasele schimbarilor din Romania, fara a-si asuma inainte nici un risc.

Dar epigonii vechilor partide mai au un pacat asupra lor. Ei sunt urmasii partidelor care au savarsit actul de la 23 August, al carui final a fost ruperea frontului si invazia Romaniei e catre hoardele bolsevice. Aceste partide sunt in primul rand responsabile ca neamul a fost blagoslovit cu 40 de ani de robie. Ignorand realitatile internationale, ignorand avertismentul lui Corneliu Codreanu, au devenit complicii involuntari ai instaurarii dominatiei comuniste in Romania. Ei sunt parintii politici ai lui Gheorghiu-Dej si Ceausescu.

Domnii Campeanu si Ratiu n-au autoritate morala sa ne dea lectii de democratie noua, care am suferit cu miile in inchisorile comuniste, caci ei insisi apartin unor grupuri care au conspirat cu cei mai feroci totalitari de pe glob.

X. REFACEREA ECONOMIEI

O datorie primordială care incumba noilor guvernanti și celor ce le vor succede este refacerea economiei naționale. Este o problemă ce nu mai suferă întârziere. Trebuie să se întocmească planurile de reorganizare a producției naționale, pentru a se putea trece de la economia centralizată a vechiului sistem la o economie socială, bazată pe competiție și cerere.

Semnalam ca un fapt pozitiv, pe care îl salutăm cu satisfacție, restituirea unei părți a pământului în proprietatea țăranilor. E un act de justiție socială. Dar pentru a convinge pe țăran să muncească cu trăgare de inimă pe pământul lui străvechi, trebuie să i se restituie tot ce-a avut înainte și cu garanția că nu se va mai reveni la colhoz.

O multime de întreprinderi industriale falimentare vor trebui desființate, iar altele reformate, pentru a deveni productive.

Valoarea principală în tranziția de la economia exploatarei colective, la o economie liberă, bazată pe inițiativa privată, este omul. Trebuie creată o nouă generație de economiști, de ingineri, de directori de întreprindere, care să-și priceapă meseria. Trebuie făcută educația acestora, și a tuturor producătorilor pentru a munci cu drag la locul de muncă.

E nevoie de un "om nou" și în economie, ca și în cultură, în învățământ, în politică. Acești "oameni noi" trebuie să formeze o elită națională, care să ia conducerea societății românești, în toate domeniile.

Din nou apare pe primul plan formula lui Corneliu Codreanu, că Noua Românie are nevoie în primul rând de oameni noi, de oameni care să muncească cu drag pentru bunăstarea colectivității.

Știu că și Ceaușescu a lansat formula "omului nou". Dar gândul lui era cu totul altul: pentru el "omul nou" era un fel de troglodit, o speta umană înrudită cu animalele, care nu mai gândește, ci se țaraste cu umilinta la picioarele partidului comunist și ale conducătorilor lui care detineau puterea în stat. "Omul nou" al Capitanului este o sinteză a tuturor virtuților naționale, umane și creștine.

În procesul de refacere a economiei naționale un rol important revine minorităților naționale, germană și evreiască.

Sfatuim pe compatrioții noștri sași și svabi să rămână în țară și prin legăturile ce le au cu patria lor de origine, Germania reunificată, să atragă capitaluri și tehnică în țara noastră, de care avem atâtă nevoie. Se cere și din partea lor să-și arate patriotismul în aceste momente de criză prin care trece neamul nostru, după 40 de ani de opresiune. Rolul compatrioților noștri germani poate fi foarte mare și națiunea le va fi recunoscătoare.

De asemenea minoritatea evreiască, dacă își înțelege menirea, poate juca un rol important în procesul de restructurare economică a României. Prin legăturile lor în America și alte țări occidentale, pot contribui la refacerea economică a României, atrăgând capitaluri sănatoase, având la bază o justă retribuție atât capitalului adus cât și muncii. Iată un moment în care evreii pot demonstra că sunt nu numai buni evrei, dar și buni români. De la lamentațiile interminabile asupra persecuțiilor ce le-au suferit în România -de fapt țară din Europa în care ei au suferit mai puțin- să treacă la o atitudine leală față de români, reparând și raul ce l-au făcut poporului nostru, în perioada Ana Pauker-Gheorghiu-Dej, prin colaborarea unora din ei cu stalinistii. Evreii din România trebuie să se orienteze după marile figuri ale iudaismului românesc contemporan, Rabinul Safran, călugărul Nicolae Steinhardt și pastorul Richard Wurmbrand, și nu după pornirile de învrăjbiere ale rabinului Rosen, care a jucat un rol daunător în perioada Ceaușescu, contribuind prin intervențiile lui în străinătate, la prelungirea robiei poporului român.

XI. O NOUA CONSTITUTIE

Actualul Parlament, in afara de atributiile lui obisnuite, si-a rezervat si rolul de a fauri o noua Constitutie. Cu alte cuvinte, este si o Adunare Constituanta. Este normal ca, dupa lungul interregn al dictaturii Ceausescu, actualilor alesi sa le revina sarcina e a intocmi o noua lege fundamentala.

Parerea noastra este ca inainte de a se trece la redactarea si aprobarea Noii Constitutii, sa fie consultata in prealabil natiunea, pentru a stabili ce forma de guvernare doreste sa aiba: republica sau monarhie. Si atunci, in functie de raspunsul dat de natiune, trebuie sa se procedeze la alcatuirea Noii Constitutii. Intr-un fel va arata o Constitutie monarhica si in alt fel o Constitutie de tip republican.

E imperios necesar, asadar, ca actualul guvern sa convoace poporul la un plebiscit, printr-o referendare sa se hotarasca ce forma de guvernare vrea: republica sau monarhie. Inainte de a se incepe lucrarile de redactare ale Noii Constitutii, tara trebuie sa fie chemata ca, prin vot individual, secret si obligatoriu, sa se pronunte asupra formei de guvernare.

In caz ca poporul se pronunta pentru restaurarea monarhiei, atunci noua constitutie trebuie sa ia ca model monarhiile occidentale, al caror principiu de baza este "regele domneste, dar nu guverneaza". Regele nu intervine in viata politica a tarii, avand doar rolul de arbitru si reprezentant al statului. Constitutia de la 1923 nu poate servi ca punct de plecare pentru o noua lege fundamentala. Defectul ei capital consta in faptul ca nu respecta principiul ca "toate puterile emana de la natiune". Regele era inzestrat cu puteri depline, care il ridicau deasupra guvernelor si a parlamentului. El nu numai ca domnea, dar si guverna. Constitutia de la 1923 a tulburat mecanismul politic al tarii intre cele doua razboaie, a permis regelui Carol II sa instaureze dictatura de la 1938 cu cortegiul ei de nenorociri, si, tot pe baza acestei constitutii s-a savarsit actul de la 23 August 1944. De aceea o constitutie monarhica in Romania trebuie sa se inspire din modelul monarhiilor occidentale si nu poate reveni la Constitutia de la 1923, care a impiedicat desfasurarea unei vieti democratice normale in tara noastra, prin pozitia dominanta ce i-o atribuia Suveranului.

XII. DESCATUSAREA BISERICII

O alta urmare binefacatoare a Marii Revolutii Nationale din Decembrie 1989, a fost descatusarea Bisericii din stransoarea unui regim ateu.

Biserica Unita si-a recapatat libertatea de cult, iar Biserica Ortodoxa a iesit din sclavia partidului comunist.

Aceste mari binefaceri de ordin spiritual-religios sunt tot opera aceluia tineret, care, la 22 Decembrie, cu pretul a mii de morti, a rasturnat regimul sangvinar al lui Ceausescu. Tinerii care au luptat si au murit pe baricade merita recunostinta Bisericii si a Patriei.

Un fapt istoric ce trebuie remarcat in legatura cu Biserica Unita este ca martiriul acestei Biserici din 1948 a fost rascumparat printr-un alt martiriu, al miilor de tineri, ortodocsi si uniti, care au murit intr-o sfanta fratie pentru acelasi ideal. In toate tarile din răsărit, Biserica creștina de toate confesiunile a putut iesi la lumina, gratie unor negocieri politice interne sau a unor presiuni externe. Numai in Romania Biserica stramoseasca de ambele confesiuni a fost scoasa de sub prigoana Anticristului printr-un act revolutionar, unic in anelele ocupatiei sovietice a Europei răsăritene.

In ce priveste Biserica Ortodoxa, pentru a judeca cu obiectivitate atitudinea ei in cursul dominatiei comuniste, nu trebuie sa se confunde asezamintele ei milenare cu ierarhii ce-au pastorit in aceasta epoca intunecata in Biserica. Ierarhia superioara, cu exceptii, s-a purtat slab, inchinand steagul in fata stapanirii, dar poporul, masele taranesti si muncitoresti, au continuat sa mearga la Biserica si sa implore ajutorul lui Dumnezeu. Preoti cu frica lui

Dumnezeu au calauzit poporul in perioada de prigoana, prin lipsuri si foamete. Poporul si clerul de jos au suferit martiriu si au patimit alaturi de fratii lor uniti. Acestia au salvat slava Bisericii Ortodoxe si meritele ei in fata Atotputernicului.

Tinerii care au murit pe baricade au adus un nou sacrificiu, care a compensat lipsa de vrednicie a unor ierarhi. Trebuie sa ne aducem aminte cu evlavie de figurile marelui Episcopului Nicolae Popovici si ale Mitropolitului Mihalcescu de la Iasi, care au suferit moarte de martir.

XIII. UN PARTID AL TINERETULUI

Tineretul care a biruit in Decembrie 1989 continua sa-si afirme credintele si idealurile, cerand o conducere epurata de vechile cadre comuniste.

Pentru atingerea telurilor lor in viata statului, este necesar ca acest tineret, acesti bravi intelectuali, studenti si muncitori, sa se grupeze intr-un partid, care in actuala structura democratica a tarii, sa caute sa patrunda pe cai legale, pana la forurile superioare ale statului, parlament si guvern.

Pentru a-si implini gandurile lor curate, tinerii trebuie sa se afirme politic in cadrul noii situatii constitutionale a tarii.

Tineretul trebuie sa se indrepte spre masele populare, tarani si muncitori, pentru ca impreuna cu ei sa reconstituie unitatea neamului nostru. Impreuna cu taranii si muncitorii se poate crea un puternic partid care maine sa ia conducerea tarii si sa insanatoseasca toate domeniile vietii nationale.

XIV. POLITICA EXTERNA

Actualii guvernanti si cei ce vor urma dupa ei, trebuie sa fie atenti in politica externa la doua probleme capitale.

1) Relatiile Romaniei cu viitoarea Europa Unita. Trebuie sa fie cu bagare de seama ca noua structura europeana sa nu se organizeze in defavoarea tarii noastre si in beneficiul altor state vecine.

2) Tot in cadrul viitoarei Europe, guvernantii trebuie sa acorde atentie speciala relatiilor cu Rusia. Dupa ce imperiul ruso-sovietic a intrat in faza unor prefaceri profunde, acordand si nationalitatilor componente dreptul la autodeterminare, se pune pe primul plan si chestiunea Basarabiei. S-ar putea ca, in noua conjunctura, Rusia sa accepte unirea Basarabiei cu Patria-Mama. In acest caz, Romania nu poate mentine decat cele mai bune relatii cu puternicul vecin de la rasarit. Dupa veacuri de tensiuni si navaliri, cine stie, poate soseste momentul ca rusii sa nu ne mai priveasca cu ochi de dusmanie ci, dimpotriva, sa intinda o mana prieteneasca poporului de la Dunare.

XV. REVOLUTIE SI CONSPIRATIE

Dupa biruinta Marii Revolutii Nationale din Decembrie 1989, care a avut ca urmare prabusirea regimului odios si criminal al lui Ceausescu, s-au observat anumite incercari si tendinte de a se da o alta interpretare acestui glorios fapt national. Si anume, se cauta, atat din partea guvernantilor actuali cat si din instigatii venite de peste hotare, de a se subplanta jertfa miilor de morti pentru cauza nationala cu anumite pregatiri secrete, planuri, organizatii, lovituri de stat, concepute cu luni de zile inainte de rasturnarea lui Ceausescu. Iliescu, Roman, Voican, Brucan si altii, nu ar fi numai niste beneficiari ai revolutiei, ci eroii ei ascunsi, creierii care, in colaborare cu armata si chiar cu Securitatea, ar fi organizat disparitia sistemului de teroare.

Acestea sunt inventii de ultima ora, destinate sa justifice in fata opiniei publice din tara si din strainatate aparitia acestor noi conducatori in fruntea statului. Este adevarat ca cei ce guverneaza acum, Iliescu, Brucan, Roman, Voican si altii, in timpul lui Ceausescu au avut anumite iesiri opozitioniste, dar toate au fost de factura minora si fara rezultate apreciable. Daca toata operatia revolutionara s-ar fi redus la protestele si manifestele lor, Romania si astazi ar geme sub jugul lui Ceausescu. Aceste figuri nu si-au asumat nici o raspundere revolutionara, nu au iesit cu barbatie in fata tiranului, ci doar in zilele tulburi din Decembrie au aparut pe scena, cand masele populare au invadat Bucurestii si orasele principale ale tarii. Dictatura lui Ceausescu era virtual infranta prin miile de morti de la Timisoara, Bucuresti si alte orase ale tarii, cand Iliescu si tovarasii lui s-au aratat la sediul partidului.

Este adevarat, si trebuie sa recunoastem, ca prin decizia lor de a-l aresta pe Ceausescu si a-l preda unui tribunal exceptional, care l-a judecat si condamnat la moarte, grupul Iliescu a accelerat considerabil evenimentele, provocand debandada Securitatii.

Dar doborarea tiranului si lichidarea regimului nefast este opera maselor populare. A fost o revolutie nationala, la care a participat intreg poporul, avand in frunte tineretul universitar.

XVI. TRIBUNALUL DE LA NÜRNBERG SI AUTORITATILE DIN TARA

Actualul guvern din Romania ignora sau refuza sa ia act de atitudinea adoptata de puterile occidentale fata de Miscarea Legionara dupa sfarsitul celui de-al doilea razboi mondial. Aceste puteri au tratat problema legionara dupa alte criterii decat cele ce cauta cu vadita rea-credinta sa ni le aplice noua astazi guvernantii actuali din Romania, care pretind a conduce tara in numele democratiei.

Astfel, in toamna anului 1945, o delegatie legionara din Germania s-a prezentat consilierului diplomatic si politic al Generalului Eisenhower, la Frankfurt am Main, Robert Murphy, cu un memoriu explicativ al relatiilor noastre cu Reichul german. Robert Murphy a fost impresionat de suferintele indurate de legionari in lagare, in perioada cand Europa era dominata de Puterile Axei, si a pledat cauza noastra in fata Comandantului Suprem din Germania, Generalul Eisenhower. Ca urmare, acesta a dispus sa se faca o exceptie cu Miscarea Legionara si membrii ei sa nu fie trecuti in categoria "colaborationistilor", sa nu fie urmariti sau extradati. Din acest moment, legionarii s-au bucurat pe teritoriul Germaniei de deplina libertate de a se manifesta si organiza.

La inceputul anului 1946 in Austria, un zelos sef de politie din armata americana a arestat si trimis in lagarul de la Glasenbach, Austria, pe urmatoarele personalitati ale Guvernului de la Viena, care si-au gasit refugiul la Bad Gastein:

Ministrul Vasile Iasinschi;
Ministrul Armatei, Generalul Platon Chirnoaga;
Secretarul General al Ministerului Armatei, Comandorul Bailla;
Consulul General al Romaniei la Viena si consilier la Ministerul de Externe, Mihail Fotin Enescu;

Doamna Maria Bucur, functionara la Ministerul de Externe din Viena;
Spiridon Neata, comandant legionar si reprezentantul miscarii la Salzburg.

In urma anchetei facute de autoritatile americane, care au examinat intre altele si memoriile inaintate de catre Generalul Platon Chirnoaga si Mihail Enescu, Generalul Mark Clark, Comandantul Suprem al armatei americane din Austria, a dispus eliberarea tuturor detinutilor romani din lagarul Glasenbach, negasind in sarcina lor nici o culpabilitate. Dupa un an de captivitate, membrii Guvernului de la Viena si-au recastigat libertatea, absolviti de instanta americana.

La Innsbruck, Austria, s-a petrecut un fapt asemanator, in iarna anului 1946. In acest oras si-au gasit refugiul un grup de legionari, in localul Crucii Rosii din localitate. In urma unor denunturi, autoritatile franceze de ocupatie i-au arestat pe legionari, sub invinuirea de a fi fost colaborationisti si deci susceptibili de a fi extradati guvernului din tara. In urma anchetei facute si a memoriilor inaintate de Maiorul Maftei si tinerii legionari, autoritatile franceze au dispus eliberarea lor, dupa un an de captivitate.

In zona engleza de ocupatie, organele militare au tratat de la inceput pe legionari cu o deosebita sollicitudine, fara a fi suferit vreun act de represalii.

In cursul judecatii de la Nürnberg, nu numai ca membrii Miscarii Legionare au fost absolviti de orice invinuire ca ar apartine criminalilor de razboi sau ca ar fi savarsit crime contra umanitatii, dar Miscarea a fost prezentata de procurorul general ca o victima a persecutiilor celui de-al Treilea Reich, aratand in ce mod nedrept si inuman au tratat guvernantii de la Berlin pe proprii lor prieteni, azvarlindu-i in lagare.

Refugiatii legionari au fost primiti cu multa bunavointa de guvernul francez, inca din toamna anului 1945, acordandu-li-se cu usurinta dreptul de sedere si dreptul de a munci.

In epoca de tensiune dintre puterile occidentale si Stalin, dupa crearea Pactului Atlantic, in 1949, Miscarea Legionara a colaborat cu organele franceze si americane la combaterea regimului comunist din Romania.

Din aceasta epoca dateaza, 1950-53, echipele legionare trimise in tara, sub conducerea eroilor Tanase, Golea, Samoila, al caror sfarsit a zgduit toata natia. Notam ca aceste echipe au plecat in tara cu asentimentul si recomandarea Generalului Radescu catre Aliati, care pe atunci era Presedintele Consiliului National.

In fata acestor dovezi de comportament loial si drept al guvernelor occidentale, suntem surprinsi ca actualii guvernanti din Romania continua sa trateze pe legionari dupa vechea moda ceausisto-comunista, cand ar trebui sa repare nedreptatile suferite de ei sub fostul regim, acordandu-le deplinul exercitiu al drepturilor cetatenesti.

XVII. SFANTA FRATIE A ROMANILOR

In fata dezastrului economic din tara, mostenire a vechiului regim, toti romanii trebuie sa se uneasca intr-o sfanta fratie, capabila sa biruie greutatile momentului si sa asigure poporului nostru un loc de frunte intre natiunile lumii.

Prin munca perseverenta, ordine si disciplina, oriunde ne este dat sa participam la efortul colectiv, vom putea reface repede toate sectoarele vietii nationale.

Acum e momentul sa aratam ca pe langa cunoscutele atribute ale neamului nostru de vitejie, eroism si darza impotrivire contra tiranilor, suntem capabili si de fapte creatoare, care sa restabileasca echilibrul intern al natiunii.

Trecutul glorios al neamului nostru trebuie sa ne serveasca de pilda, pentru a urma calea marilor nostri inaintasi: Decebal, Traian, Stefan cel Mare, Mihai Viteazul, Alexandru Ioan Cuza si atatea alte figuri marete din panteonul natiunii.

Dumnezeu s-a indurat de poporul nostru, daruindu-i taria necesara ca, prin sangele varsat la 22 Decembrie, sa inlature o tiranie ce parea ca nu mai are sfarsit. Invocand ajutorul Celui Prea Inalt, poporul nostru, atat de greu incercat, isi va recastiga stralucirea de altadata si dreptul la o viata demna si libera, care merita sa fie ocrotita si aparata.

CERERILE MISCARII LEGIONARE

1) Miscarea Legionara cere actualilor guvernanti sa iasa din faza de diletantism politic si sa-si asume raspunderile ce le incumba. Nu este suficient sa declare ca au obtinut majoritatea in alegeri. Mai trebuie sa onoreze increderea ce si-a pus-o poporul in partidul lor.

2) In pragul iernii, intaia grija a actualei administratii trebuie sa fie sa asigure minimul de existenta si de caldura in caminele populatiei. Spectacolul degradant al cozilor la magazine si al rafturilor goale trebuie sa inceteze.

3) Atitudinea guvernantilor fata de tineretul tarii trebuie sa fie de mare sollicitudine, intelegandu-le framantarile si aspiratiile. Nu trebuie sa uite ca datorita sacrificiilor facute de acest tineret ei se gasesc acolo unde se afla astazi.

4) Miscarea Legionara considera ca agitatiile de strada nu duc la rezultatul dorit de acest tineret idealist si generos. Noi confruntari cu forta publica pot provoca razboi civil si chiar zdruncinarea stabilitatii interne a statului roman, cu consecinte fatale pentru existenta lui. Tineretul roman trebuie sa aleaga calea afirmarii politice, sa se organizeze intr-un partid si sa participe la viitoarele alegeri.

5) Milioanele de membri ai partidului comunist nu pot fi ignorati. Ei trebuie integrati comunitatii nationale. Dar puterile constituite trebuie sa vegheze la lealitatea lor democratica, pentru ca unii din ei sa nu incerce a reface vechile structuri comuniste, cu ajutorul carora sa terorizeze din nou populatia.

6) Idealul romanului nu poate fi de a-si parasi tara din cauza mizeriei si foamei, pentru a emigra in lumea libera, unde va putea duce o viata mai buna. Daca a suferit 40 de ani de robie, nu va pleca tocmai acum cand se arata zorii libertatii si tara are mai multa nevoie ca oricand de bratele si priceperea lui. Idealul romanului nu poate fi decat sa ramana lipit de glia strabuna, pentru a crea, cum spunea Mota in testamentul sau, "o tara ca soarele sfant de cer".

7) Miscarea Legionara reclama abolirea decretului-lege prin care i se interzice participarea la viata politica. Din vreme ce fostilor comunisti li s-a recunoscut dreptul de a se organiza intr-un partid si a participa la alegeri, e de neinteles ca victimele lor predilecte, legionarii, sa fie exclusi din stat. Noi credem ca, intr-un regim democratic, combatantii anticomunisti trebuie sa se bucure de recunostinta generala si sa nu fie din nou azvarliti la periferie, ca niste paria ai societatii.

8) Protestam de asemenea cu cea mai mare vehementa si indignare contra celui alt decret al guvernului actual, care exclude de la o recuperare materiala pe legionarii ce-au stat in inchisori. Toate celelalte categorii de detinuti ai erei comunisto-ceausiste se bucura de o anumita despagubire baneasca pentru anii de inchisoare, afara de legionari. Nu ne intereseaza atat despagubirile oferite de stat -caci suferintele indurate de legionari in inchisoare nu se pot rascumpara cu tot aurul din lume- ci ne doare noua lovitura morala si politica ce ni se administreaza iarasi pe baza vechii acuzatii ca am fi fost "fascisti". Nu stim cine a imaginat aceasta discriminare din sanul echipei actuale de guvernare, dar semnarea acestui decret indica un comportament de cea mai minora speta umana. Sunt exclusi de la beneficiile acestei recompense publice tocmai aceia care au dus greul razboiului contra dictaturii anterioare.

9) Miscarea Legionara face apel la opinia publica in tara, la toate straturile sociale, la partidele politice care mai au simtul patriotismului si al onorabilitatii, la viteazul nostru tineret, ca sa inscrie intre revendicarile lor recunoasterea drepturilor cetatenesti celor care au mai ramas in viata din randurile noastre. Fara implinirea acestui act de dreptate in favoarea celor mai napastuiti dintre romani, nu se poate pasi la refacerea tarii din ruina in care se afla. Este o chestiune de dreptate divina, care depaseste orice prevedere umana.

10) Miscarea Legionara este gata sa colaboreze cu toate fortele constructive ale tarii si isi ia obligatia sa se afirme numai in cadrul legalitatii democratice.

August 1990

HORIA SIMA, Comandant al Miscarii Legionare